

Νά χαρεί τοῦ αἵματος τὸ σκοτεινὸ βασίλειο
 Καὶ τὸν ἥλιο
 Νά χαϊδέψει τὸ σκοτάδι
 Νά πέσει στὸν ἱλιγγο καὶ τ' ὄνειρο
 Νά θέλει νὰ φιλήσει ὅλη τὴ θάλασσα
 Νά γεμίσει μὲ ἀφρούς τὸ κρεβάτι
 Νά γίνουν οἱ τραχεῖες λαχτάρεις του
 Μιά ἀμπολὴ γλυκοῦ νεροῦ
 Ἕνα κελαρυστὸ ρυάκι
 Νά τοῦ μιλοῦν οἱ ὀρίζοντες γλώσσα καταληπτὴ
 Νά βλαστήσει νέα μάτια
 Νά βλέπει τὸ φαντάρο δίχως δεκανίκια
 Τὸ ἀγκάθι τοῦ Ἑμφύλιου νὰ μεταλλάξει σὲ ἄνθος
 Νά βλέπει τὸ σιτάρι μπόλικο καὶ τὰ κιούπια γεμάτα
 Τὸν Ἔρωτα παραλοῖσμένο νὰ βλογᾷ
 Παράταιρα ζευγάρια
 Τοὺς γέροντες νὰ μὴν φάχουν τὴν ψυχὴ τους στ' ἀπορρίματα
 Τὴν Λευτεριά σὰν πράσινο σηματοδότης
 Ν' ἀφήνει τοὺς πολίτες νὰ περνοῦν
 Ἀκόμη καὶ τότε καὶ πάλι
 Αὐτὴ ἡ ζωὴ θὰ σέρνεται στὸ χῶμα.....
 Κι' ἂν ζοῦμε ἀκέραια κι' οὐσιαστικά
 Σὰν κεφαλαῖα ψηφία διβλίου
 Κι' ἂν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος
 Τέλος
 Ἀκόμη κι' ἂν αὐτὴ ἡ μοναξιὰ
 Ἀνοίξει πιά τὰ χεῖλη της νὰ σοῦ μιλήσει
 Καὶ τότε καὶ πάλι
 Αὐτὴ ἡ ζωὴ θὰ σέρνεται στὸ χῶμα.....

ΜΕΡΕΣ ΣΚΥΦΤΕΣ

Παμμέγιστα ἄστρα
 τὰ μάτια σου
 Ἀνατέλλουν ὁλοένα ψηλότερα ἀπ' τὸν ὄμο μου
 καὶ ἐρευνοῦνε μὲ συγκρατημένο
 πείσμα τὸ γραπτὸ μου.

Νικημένος ἀπ' τίς ἴδιες λέξεις μου
 καὶ τὰ παράτολμα δράματά μου
 ἄναυδος
 ἀγρυπνῶ
 Ἕνα μελάνι χύνεται σὰν ἄπειρο πένθος
 στὴ θάλασσα
 ἀντίφωνα πουλιὰ σηκώνονται σὰν ἡπειρος
 ἀπὸ τὰ κύματα ν' ἀποδημήσουν —
 Ἰχνηλατοῦν ὁλόχρυσα ἔντομα
 στὸ φευγαλέο φῶς :
 κατέχεις καλὰ τὸ μυστικὸ μου
 εἶναι μικρὴ ἡ φλόγα τῆς ζωῆς μου
 σὰν τοῦ σπέρτου

στά χέρια σου
 φουᾶς και διαλύομαι σέ λιγνή στήλη καπνοῦ.....
 ἄόρατα
 ξεδιπλώνεις τὸ σουδάριο
 στὸ πολιορκημένο πρόσωπό μου —
 σκουπίζω τὴ σκόνη ἀπὸ τὰ πλανημένα
 μάτια μου
 τὸ παίρνεις πίσω και τὸ διπλώνεις
 σέ σχῆμα δύσβατης ξηρᾶς.....

Μὰ τώρα
 καθὼς τὸ φῶς πισωδρομεῖ
 και γίνεται παρόραμα στά μάτια σου
 ὁ αἰσθησιασμός μου
 θ' ἀσκηθῶ
 στὶς σκυφτές τοῦτες μέρες —
 ἐπὶ τέλους
 μέρες σκυφτές
 σᾶς ἀγαπῶ
 σᾶς ἀντέχω
 ἐγκυμονεῖτε πιθανὸ θάνατο
 ὀλοκληρωτικὴ μεταστροφή
 ἢ ἀναγκαῖα ἐπανάσταση —
 πάλι καραδοκᾶς
 πάλι μέσα ἀπὸ φύλλα πράσινα
 λαμποκοποῦν δυὸ μάτια.....
 δὲν εἰμ' ἔτοιμος ἀκόμη νὰ πεθάνω
 θάνατο λυρικὸ
 ψελλίζοντας μιὰ ξένη λέξη
 μόνο και μόνο
 γιατί γλιστρᾶς ἀπ' τὴ ζωὴ μου
 σὰν τὸν ἄμμο τῆς θάλασσας
 ὄχι —
 ζητῶ χρῶμα μὲ δυνατὴ αἰχμὴ
 γιὰ τὴν εὐδαιμονία μου
 (τῶν τυράννων τὰ ὄνειρα ἀργὰ - ἀργὰ
 τρέπονται σέ μεταξοσκώληκες) ... —
 ἀσκήθηκα καλὰ
 και πλέον θὰ τολμήσω :
 θὰ δαγκώσω μὲ λύσσα τοῦτο τὸ μπουρλότο
 μιὰ τσακανιὰ γερὴ
 ν' ἀποδημήσω μὲ κρότο
 ἀνοίγοντας σὰν πύλες διάπλατες
 τὰ φοβερά σαγόνια
 νὰ εἰσορμήσουν λαίλαπες φωτιᾶς
 κι' ἀδάμαστο στοιχεῖο
 παντοτεινὰ ἀνατρέποντας
 τὴν ὑποπτη ἰσορροπία τῶν ἀστῶν....